

ГЛАСНИК

ЦРКВЕНИ ШКОЛСКИ И ДРУШТВЕНИ ЧАСОПИС

ИЗДАЈЕ :

УПРАВА ПРАВОСЛ. СРП.
ЕПАРХИЈЕ ТЕМИШВАРСКЕ
TIMISOARA-SETATE, PIATA UNIRII No. 5.

УРЕЂУЈЕ :

прота **СЛОБОДАН КОСТИЋ**
ЕПАРХИЈСКИ БЕЛЕЖНИК СРП.
УРЕЂИВАЧКИМ ОДБОРОМ.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Отварање нових хрватских школа

Министарство наставе у Букурешту одлуком својом од 27. I. 1936 бр. 198.595/1935 отворило је у смислу Конвенције нове хрватске школе у Кечи, Лупаку, Рафнику и Клокотићу. Од досадањих учитеља на школама у наведеним местима прелази на службу у хрватску школу Јован Пеја учитељ у Кечи. Учињено је потребно расположење да за школе у Лупаку, Рафнику и Клокотићу буду из Југославије послати нови учитељи Хрвати римокатоличке вере.

Одобрено давање у закуп зграда државних школа у Клисури — српским школама

Министар Просвете одобрио је под бр. 215.996/1935 на једну годину дана, од 1. IX. 1935 издавање под закуп зграда државних школа у Клисури ради смештања српских вероисповедних школа у следећим општинама :

1. Д и в и ћ : две школске дворане, канцеларија и јадан учитељски стан.
2. С т а р а - М о л д а в а : две школске дворане и једна канцеларија.
3. С о к о л о в а ц : две школске дворане.
4. Л у г о в е т : две школске дворане.
5. Љ у б к о в а : једна школска дворана и стан учитељев.

6. Белобрешка: две школске дворане, једна канцеларија и два стана учитељска.

7. Радимна: једна школска дворана и један стан учитељев.

8. Мачевић: једна школска дворана.

Ш. 218/през. 1936.

Претплата на „ГЛАСНИК“

„ГЛАСНИК“ улази у XV. годину свога изва.

Издавање и у 1936 години у месечним свескама од је једног штампаног табака у досадањем облику и адањим програмом.

Претплата на целу годину за дванаест свезака износи а или 32 динара.

Претплату прима Управа православне српске Епархије шварске *Timișoara-Cetate, Piața Unirii No. 5.*

Позивају се дужници да заосталу претплату за прошле године у што краћем времену исплате, да би се обавезе листа могле подмирити и обим листа могао проширити.

Администрација Гласника.

А. 76/през. из 1936.

Нови учитељи из Југославије

Министарство Просвете из Београда, ставило је на расположење за српске вероисповедне школе у Румунији даљи списак нових учитеља. Упућени су на службу следећи:

Никола Рајновић, из Копривнице, бановина савска.

Милија Ћусловић, из Прислонице, бановина дринска.

Драгутин Јанкићевић, из Кусатка, бановина дунавска.

Гојко Вукмировић, из Мекињара, бановина савска.

Вукман Станковић, из Полимља, бановина зетска.

Даница Бабић, из Загорице бановина дунавска.

Славко Ковачевић, из Голубинаца, бановина дунавска.

Тома Драговић, из Бурице бановина зетска.

Укупно је до сада упућено из Југославије 50 (педесет) учитеља.

Ш. 2008/през. 935.

НЕСЛУЖБЕНИ ДЕО

О П о с т у

Пост, у опште, јесте уздржавање од извесне хране у току одређеног времена, по црквеном наређењу, или потпуно уздржавање у току дана (*jejunium a vespera ad vesperum*) или уздржавање од меса (*abstinentia*).

Пост игра важну улогу у историји религија и то као средство за велике подвиге, као узрок жалости и најзад, као дело достојно похвале, ради умилостивљења неба. Са постом, као врло старим обичајем, сретамо се веома рано. Још у старини постојало је веровање, да пост приближава човека боговима.

Одрицање од меса и опојних пића улази у браманску религију као аскетски елеменат који чува човека од зла, и приближава добру.

Херодот каже да је пост познат још старом Египту, првобитној колевци многих верских обичаја.

У грчком и римском свету налазимо посебне, аскетизму тек сличне појаве као што су питагорејци који су се, и ако нису избегавали потпуну употребу меса, хранили претежно медом, хлебом и биљем.

Код Јевреја пост има значај симбола туге и кајања. Јевреји су за време поста посипали главе пепелом, облачили се у поцепане хаљине како би на тај начин јавно показали да испуњавају закон. Пости се за време општих невоља: у доба Вавилонског

ропства посту се придаје све већи значај упоредо и молитви као и милостињи.

Јеврејски календар указује на разне посне дане у месецу, који су установљени као успомена на несрећне националне догађаје.

Такви су празник Јестире (9 Аб. — 3. VIII.), пропаст Јерусалима и др.

Касније се разликују цели и полу постови.

За време првих забрањена је била употреба хране од јутра до полуноћи, а на дан очишћења од вечера до вечери (Лев. 16/29.) Пророк Јоиљ за време невоље позива народ да пости.

Макавеји посте пред битком. Мојсије пости у пустињи 40 дана и 40 ноћи пре примања таблица закона (Второзак. 9.18.) Јевреји при свим важнијим моментима прибегавају посту.

Пост припомаже напредак и сарадњу духовних сила и ослобађа човека од сувишног. Пост јача вољу, даје снагу за разне подвиге. Велики поборници и чувари истине никакав посао нису предузимали без претходног уздржавања и поста.

Астерије Амасијски у своме: „слово на начало поста“ стр. 8 каже: „Постећи Јелисеј оживео је мртваца; Мојсије је постећи видео Бога; постећи је Господ Исус Христос победио кушача; постећи Апостоли су успешно вршили своју мисију.“

Бог створивши човека и сместивши га у рај издао му је заповест о посту, забранивши му да једе са дрвета познање добра и зла (I- Мојсија. 1.17.)

Из наведених примера видимо да је пост играо важну улогу још у Ст. Завету, који је био само претеча Нов. Завета. Када је пост потребан био у рају, колико је он важнији ван раја.

У Нов. Завету пост је освећен примером Господа Исуса Христа (Мат. 4.2.), који је пре свога јавнога рада постио 40 дана и ноћи.

Са постом Господ наш Исус Христос сјединио је и молитву и тако прославио Свога Оца Небесног.

Са постом се морају сјединити и друге врлине и тако у хармонији уздигнути дух Богу.

Апостоли су, следећи стопама Христовим, постили а исто су то чинили и други велики подвижници знајући да пост умирује страсти, просвећује ум, ублажава охолост духа, тај највећи грех, из кога се рађају сви остали греси, и чини да дух постане господарем тела.

Св. Јован Златоусти упоређује пост са лекарством па каже: „Ако је лек користан пре употребе, у толико је већа корист после употребе. (Јов. Злат. II., 340).

Св. Игњатије Богоносац у својим посланицама каже, да се поста треба држати, јер су га одредиле, по примеру Господа Исуса Христа, црквене власти, као корисно сретство за наше спасење. И св. наша православна црква схватила је велики значај и важност поста, те са особитом љубављу упућује своје верне да се придржавају поста, јер је пост штит сваке врлине, почетак подвига, круна уздржавања, сјај целоумља, почетак хришћанског пута, мајка молитве, извор врлина и добрих дела (посни триод).

Хришћански мученици, који очекиваху венац мучеништва, ако су унапред дознали за то, или по откривењу или достави неког, ништа нису јели ни пили ону ноћ. Они су у посту и молитви стражили целу ноћ и песмом весело очекивали час када ће се моћи сјединити са Господом Исусом Христом, кога су они у срцима својим носили. Св. Игњатије каже, да му је највећа жеља, да се сједини са Христом.

Почетак поста изказива у човеку жељу да умом својим докучи тајне, да ступи у разговор са Богом. Срце и душа човекова, теже да што ближе дођу Творцу, да осете његову божанску моћ. Пост је посредник између старог закона и благодати, коју нам је даровао Христос.

Ко пост занемарује тај је у осталим подвизима слаб и немаран, те даје прилике непријатељу да га победи, јер наг и ненаоружан ступа у борбу. Онај пак ко у посту истраје, готов је да ступи у борбу, спреман је на сву жртву. И први Хришћани знајући

да их пост уздиже, да им крепи душу, постили су много.

Пост крепи душу и није штетан по тело. И сами лекари препоручују разуман пост као успешно средство за лечење разних болести. Он уклања дебљину и омогућује правилан крвоток. Уздржавање даје слободу желуцу и ослобођа га принудног ропства. Човек који прекомерно једе и пије, сличан је котлу у коме непрекидно кључа вода.

Многи ће казати да пост убија тело, слаби енергију и доводи до опште малаксалости, да је штетан по здравље. То је тачно. Али само у толико, у колико човек иде у крајност са постом. Такав је пост штетан по тело и душу, па стога сабори и св. црква одвраћа хришћане од таквог прекомерног поста. Уздржавање је корисно за свакога, али оно мора бити у сагласности са човековим телесним силама, да се неби претеривањем онеспособили за рад. Јер, Бог није створио човека да се излежава, већ да корисним радом допринесе слави и имену Његовом. (Прав. Св. Ап. 64, VI. Вас. сабор. 55; Гангр. 18.)

Много је таквих који приговарају речима Христовим „Не погани човека што улази у уста; (Мат. 15,11.) те доказују, да те речи искључују важност поста. Хришћани се не уздржавају, у извесно време од мрсних јела зато, што мисле да је такво јело штетно погано, већ зато, да покажу послушност цркви, да се кају и да уздржавањем угуше жељу за претераним телесним насладама. Јер, неумереност и не уздржљивост у јелу јесте услов за разврат, док је пост услов чистоте.

Св. оци као Василије Велики, Јован Златоусти, Григорије Ниски, и др. веома су ценили пост и похвално се о њему изражавали и сами га се строго придржавали,

И св. православна Црква је наредила, да се постови чувају и извршују како би се верни духовно унапредили. Одређени су у ту сврху нарочита времена када су верни дужни да посте те, на тај начин, да испуне обавезе према заједници чији су чланови.

Та времена су дави пред Божњћ, Крстовдан, Васкрс, Успеније, Усековање, пост Петровски, среда и петак и др. У очи тих празника верни посте, да би дух добио превагу над телом, како би достојно могли дочекати сам празник. Хришћавин је по учењу св. цркве, дужан да се клони и избегава све оно, што би могло да нашкоди и телу и духу и тиме га спречи у постигнућу назначења.

Пост није, као што многи говоре, „поповска измишљотина“, и да му није место у данашњем напредном веку. Да је овакво схватање погрешно, нека потврде неколико редака из чланка »Fasten und Fastenkuren«.

Пост је одлично сретство у борби против болести, моћно оружје у рукама терапије. Постом се одлично лече дијабетес, стомачна оболења, оболења бубрега и многе унутарње болести.

Чак се и неке кожне болести могу излечити помоћу поста. Али у свему се мора пажљиво поступити, јер је пост нож са две оштрице који, ако се неразумво употреби, може штету да нанесе. »Die Auslese VIII. 1930. Heft 8 S. 462«.

Али и поред јасних одредаба цркве, да се постови правилно одржавају, постоје супротна гледишта. Постоје размимоилажења у погледу издржавања и значаја поста. Има људи, који не држе много до поста, те у опште не посте. Други опет посте по један дан и то Вел. Петак, или други који велики празник али и тада не из убеђења, него из неког страха и стида од других. Њих је стид да не посте у те дане, јер знају велики значај тих дана.

Много је опет таквих који кажу, пост је за старце и попове. Како ће интелегентан човек да води рачуна о посту? Треба се ослободити поста и многих других верских заблуда. Такви и слични на кривоме су путу, јер пост и уздржљивост не препоручује само св. црква, него шта више и медицина.

Често је пута необавештеност и површно познавање верских питања узрок нападаја и непријатељства. Тако залутају и устану противу св. цркве и

они, који у души нису ни противу поста, ни цркве. Но, Богу хвала, пуно је таквих који истински воле св. цркву и драговољно испуњавају њене одредбе. Они брижљиво чувају и негују и души својој верске осећаје, које су још у детињству примили.

Много је таквих, који са убеђењем држе постове не само у смислу каквоће и количине хране, него из чистих побуда, да је пост користан и по тело и по душу. Те верне треба у вери њиховој још више учвршћивати. Оне пак који сумњају, или мало верују, лепом речју и примером привући к цркви и доказати им, да су на кривоме путу.

О погледу римо-католичке цркве, како и протестаната на пост, биће говора у другоме чланку.

Пост је од велоког значаја како за моралчи таке и за физички живот човеков. Када се он правилно врши даје директиву и духу и телу.

В. Исток.

Свети Сава!

Драга браћо и сестре, драга децо!

По милости и вољи Божјој ево нас и данас овде под иконом онога светитеља и првог просветитеља, који је на данашњи дан, пре 700 година ходећи међу Србима на Балкану и ширећи Христову науку и просвету међу њима, стигао до Бугарске, у Трново, и ту уморан од надчовечног труда, хода и рада оболео и за кратко време и умро. То је био Растко, у калуђерству наречени Сава, најмлађи син Стевана Немање великог жупана српског.

Родио се око 1174 године, у умро је 1235. Он је био наш први архиепископ, први просветни радник и борац, кога данас широм целог света и црква и све Српство и све школе славе и прослављају. Његове многе и велике заслуге за народно просвећивање, овенчали су га неумрлом славом. Његов плодносан труд и просветни рад, вековима је крепио, снажио и челичио Српство. Зато Његово име и слава, после толиких година и векова, не само

да се не губи и гаси, него на против, све више спомиње и све више велича. Свети Сава је за нас био, јесте и остаће један од наших првих културних великана, просветних и великих радника, који је први ударио каменац-темељ, данашњој нашој просветној историји, нашем ослобођењу и дефинитивном братском уједињењу.

Свима Вамима познато је то, под каквим тешким приликама су живели наши стари дедови и прадедови. Није било тада ни школа ни црква, као данас. Није било ни свештеника ни учитеља који би тај народ из таме и непросвећености, у светлост увели. Вечити ратови и стални унутарњи немири, онемогућавали су и спречавали његов слободан и нормалан рад и развитак. Поред тога, и сама непросвећеност ишла је у прилог и корист онима, који су од Њега културнији били, те су га на разне начине искоришћавали. Све је то могло трајати само до извесног времена...! Свети Сава је увидио каква штетност па и опасност прети нашем српском народу услед његове непросвећености, одлучи и реши се, да напусти своје дворе, своје миле родитеље и да оде тамо калуђерима у Свету Гору, да се покалуђери, па да као свештеник са крстом и Јеванђељем у руци, отпочне свој народ учити, васпитавати и национално и просветно га препорађавати. У тој Његовој жељи и намери потпуно је успео. Дао је подизати многе и многе школе, цркве и манастире, од којих манастира је најлепши Хилендар, Милешево и други. Тим начином, српски је народ културно почео јачати и напредовати. Цео живот у држави кренуо се одмах на боље. Он је свечинио и жртвовао, само да види свој српски народ сретним, задовољним и просветно унапређеним. То је био управо циљ и идеал његовог живота. Зато се он трудио, радио и мучио, и зато је он себе на векове векова као што рекох, славом овенчао.

Па као што је био велики културни радник, велики организатор и реформатор, исто тако је био Свети Сава и велики државник, политичар. Када су се његова браћа завадила, почела отимати за првен-

ство земље и Немањине круне, и кад је већ изгледало да ће се Немањина држава услед тих трзавица поцепати, па и уништити, опет је Свети Сава својом државничком вештином и политиком, много учинио, те је браћу лепо измирио и земљу од раздора и пропасти спасао.

Свети Сава поред тога је био и велики књижевник, па је као такав написао: живот свога оца Симеона-Преподобног.

Свети Сава је своју земљу и српски народ уз искрену помоћ и сарадњу своје браће у сваком погледу унапредио и консолидовао. Неманићева држава била је унутарње сређена и уређена, а спољно силна, моћна и угледна. Рад Св. Саве и дух Његовог рада показао се на покољењима Косовска наша несрећа и трагедија, угаси славу и величину Немањине државе. Турци су нам заузели све и сва. Престале су песме, умукла су звона, надвио се црн облак над Србијом, изгледало је, да је Српско царство и Немањина слава за вечито изгубљена и сахрањена. Светог Саву Синан паша у Београду на Врачару 1495 год. мртвог спаљује те тиме бол и жалост српског народа још и више распаљује. Српски народ изгубивши своје прваке и великане, изгубио је и оно, што му од вајкада беше најскупље и најдрагоценије, изгубио је независност и златну слободу. Петстотина година Турци су господарили над Србима. Трпио је и сиосио Србин муке свакојаке. Дух Светог Саве једнако га бодрио, и био му у помоћи. Он га је храбрио и он га је спремио за нова прегнућа. После 500 година Србин је дигао главу. Дух св. Саве му даде Карађорђа, роди му Краља Петра Ослободиоца Србин се ослобађа, Србин свети Косово, враћа славу и величину Немањину, да најзад под владавином Блаженопочившег Краља Александра I-ог Ујединитеља успе, да се идеал Светог Саве и српског народа коначно оствари да се уједини све оно што се Србином зове.

Српски народ знаће и умеће са највећим пошто-

вањем и жртвама да сачува тековину, ослобођења и уједињења, за коју су наши дедови и оцеви море крви пролили.

Нека је хвала Неманићу Сави, који нас је у тешким часовима искушења, вековима бранио и чувао. Као вјерна деца молимо се Св Сави. да нам даде снаге и моћи, да живимо сви у слози и љубави да будемо достојни потомци његови. А ви драга децо и омладино, Ви који сте нам дика, понос и узданица наша, поштујте и слушајте савете и речи Ваших старешина Ваших родитеља и Ваших учитеља, похађајте школу, чувајте школу као аманет Светог Саве ту нашу српску школу као једини извор и расадницу српског васпитања и српске науке, па ће Вас Св. Сава и од сад као и до сада благословити, да будете сретни, напредни и угледни људи док је века и света.

Нека је хвала и слава Светитељу Сави.

Ђорђе Керпенишан
срп. нар. учитељ

Дали је првобитна Црква била комунистичког уређења?

— по јер. ђак. Јоници — преводи јер Славко Остојић —

Данас се врло често и јавно мисли, да је Црква апостолска па и после апостола била комунистичког уређења. Ову идеју прихваћају нарочито комунисте и социјалисти а то служи хришћанској Цркви као одлично сретство ради побијања њихове заблуде. И једни и други тврде, да је ап. Црква хтела да спроведе неко друштвено преуређење али је од те намере одустала.

И комунисти и социјалисти тврде, да је комунизам приступачнији основној апост. Цркви па чак и хришћанству и ако не са учењем самога Господа у суштини, оно са науком данашње Цркве у погледу права приватне својине.

Још се говори, да средњовековна Црква када је она постала Црквом богаташа и сиромаша, она је модифицирала њену науку, како би осигурала и олак-

шала опстанак њеним богатим члановима нарочито после обраћања Константина Великог и Томе Аквинског. Овај задњи је у својој „Суми“ тако знатно модифицирао учење Цркве, да је оно престало личити на апостолску науку.

У интересу истине морамо испитати принципе на којима се базира ова теорија.

Комунисти узимају као аргуменат првобитну Цркву и хришћанство из „Деда апостолских“ где је описан живот Цркве у Јерусалиму.

„И сви који вероваху, бијаху заједно и имаху све заједно; и течевину и имање продаваху и раздаваху свима као што ко требаше“ (Деда ап. II. гл. 44—45 ст.) „А у народа који верова беше једно срце и једна душа, и ни један не говораше за имање своје да је његово, него им све беше заједничко јер ни један међу њима не беше сиромашан, јер колико их год бијаше који имађаху њиве или куће продаваху и донашаху новце што узимаху за то и метаху пред ноге апостолима; и даваше се свакоме као што ко требаше“. (Дел. ап. IV. гл. 32, 34, 35, ст.)

Ако проучимо озбиљније ове наводе видећемо, да ту нема речи о никаквој систематској деоби имовине; фраза: „ствари које имађаху, обележава факат, да у стварности беше и приватне својине, но власник исте није рекао, да је она само лична, његова, него ју је сматрао заједничком опћом. Из овога можемо видети, да горњи наводи обележавају дух Цркве, који је манифестован у љубави и то у таквој љубави у колико су и сиромаси и бедници добили потпуно издржавање од имућнијих чланова Цркве. Ово је јасан доказ да хришћанска Црква није никада учила против приватне својине, нити се противила њој.

Комунизам у опће није био проповедан као наука Христова, дакле предан апостолима. У посланицама ап. Павла видимо, да он није дао никакве директиве заједницама, да оне парасе приватне својине,

већ је напротив настојавао, да се оне сачувају, као фонд јерусалимске Цркве.

Из горенаведенога можемо закључити, да Црква у Јерусалиму која је описана у Дел. ап. — није практиковала никакав комунизам, него је у њој свагда владала љубав и потпуна слобода. Ако би за момент дозволили комунистичку интерпретацију текста, ваља нам знати шта је т. зв. комунизам:

Према изложеном тексту (Дел. ап. IV. 32.) сасвим је разумљиво, да ту нема речи о насилном отимању приватне својине, пошто хришћани нису морали полагати имања њихова у заједнички фонд којим би Црква администрирала, већ је комунизам у овом случају био воља слободног располагања а не у насилном отимању имовине. — „А кад је била у тебе не беше ли твоја? И кад је продаде не беше ли у твојој власти?“ (Дел. ап. V. гл. 4. ст.), рече ап. Петар. Ананији, из чега се види, да је Ананија и пре и после продаје имовине био потпуно слободан у својој одлуци; ап. Петар је корио Ананије зато што је овај затајио један део продате својине.

Али, ова врста комунизма беше савршено, слободна и од користи. Апсурдно би било замислити, да су апостоли у буквалном смислу разумели некакав комунизам поглавито зато, пошто Христос није о томе ништа рекао.

Основатељ хришћанства је свагда препоручивао примену способности човека у погледу приватне својине, чиме није бранио комунизам. Наука Христова је лежала у добровољном одрицању и милостињи.

Неки говоре да су и оци и писци црквени фаворизирали комунизам и учили против приватне својине. Али у њиховим списима не налазимо таква места где се говори против права или злоупотребе исте.

Не стоји да су се оци — који су живели под законом доминантне римске цивилизације у којој је владало властелинско право — бавили са таквом науком која се противила хришћанском учењу.

Учења црквених отаца у погледу приватне својине јесу врло спорадична, али у њиховим учењима и списима нигде не налазимо места где они осуђивају приватну својину нити пак да бране некакав комунизам.

Исто тако и социјалисти узимају за доказ поједине одељке из списка св. Отаца и тврде да је социјализам један део основног хришћанства. Ови се одељци деле у четири групе.

а) одељак о одрицању земаљске својине јесте сматрано за неко веће дело од обичног подвига, дакле савет савршенства;

б) одељак где су верни поучени на примену љубави и милостиње, у толикој мери да и богаташи и сиромаси имају све заједно;

в) одељак против тврдичлука и непоштене зараде као и пљачкања;

г) одељак где је и природни и позитивни закон у истом смислу протумачен.

Ово је у суштини учење св. Отаца у погледу права приватне својине, на које се социјалисти често позивају критикујући учење данашње Цркве.

(Наставиће се)

Прослава Св. Саве

Ове године је у сваком месту нашем у Румунији свечано прослављен празник просветитеља српског Св. Саве. Са посебном свечаношћу је прослављен у Темишвару.

У очи дана Св. Саве, у Недељу 13/. I. 1936 приредио је певачки отсек добротворног друштва „С л о г а“ у просторијама војне Касине у 9 сахати увече светосавско село на коме је о Св. Сави говорио професор Богдан Чиплић а певачко друштво извело разне црквене и световне песме.

На дан Св. Саве одржана је прослава у сваком предграђу и то:

ТЕМИШВАР-ГРАД:

После св. литургије био је поход литијом у

дворану цркв. општине где је свећена светосавска водица. После освећења воде говорио професор Светозар Марковић о љубави Св. Саве према српској деци. После говора декламовали су пригодне песме ученици српске вероисповедне основне школе градске. После декламација по многогодишњем обичају даривао је децу школску и ученике који се облаче Димитрије Живановић разним поклонима.

ТЕМИШВАР-ФАБРИКА:

После св. литургије освећена је светосавска водица и резан светосавсли колач у дворани црквене општине.

На резању колача говорио о Св. Сави Петар Костић срп. нар. учитељ. После говора декламовали су ученици и свирао тамбурашки збор Срба ученика учитељске школе. После свечаности делио поклоне деци школској Стеван Ђукић.

ТЕМИШВАР-МЕХАЛА:

После св. литургије освећена је светосавска водица у дворани српске школе. На освећењу воде говорио Манојло Попов, епарх. школ. референт. После говора декламовали и рецитовали ученици српске вероисповедне основне школе.

После подне у 4 сата у великој сали епископског двора Срби ученици српске гимназије и учитељске школе приредили су светосавско село са следећим програмом:

Освећење свечарске водице и резање славског колача. О Св. Сави говори професор Олга Ђурић. После говора рецитовали су ученици гимназије и учитељске школе уз суделовање тамбурашког збора Срба ученика учитељске школе.

Прослава Св. Саве у Букурешту

Колонија српска у Букурешту је ове године свечано прославила празник Св. Саве.

Прослава је одржана у просторијама југословенске школе. Богослужио је окр. прота темишварски Слободан

Костић. На јектенија је одговарао хор ученика југословенске школе. Славски колач је пререзао посланик југословенски г. Нинко Перић са домаћином Ђорђен Живковићем и једним школским дететом.

Говорио је прота Костић о извршавању светосавске замисли изван националне државе.

Присутно је било све чиновништво југословенског посланства са породицама, чланови колоније са породицама.

У вече је југословенска школа приредила успелу забаву са песмом, девламацијом и позоришним комадом. Говорио је прота Костић о Србима у румунском Банату.

У приређивању ове лепе свечаности нарочито је активно узео учешћа учитељ југословенске школе г. Коста Првуловић, који је децу изучио хорском појању и певању, рецитовању и декламовању песама и са школом децом обрадио и један позоришни приказ.

Садржај:

Службени део:

1. Отварање нових хрватских школа.
2. Ш. 218/през. 1936. Одобрено давање у закуп зграда државних школа у Клисури — српским школама.
3. А. 76/през. 1936. Претплата на Гласник.
4. Ш. 2008/през. 1935. Нови учитељи из Југославије.

Неслужбени део:

5. В. Исток: О Посту.
6. Ђ. Керпенишан: Свети Сава.
7. Јоница-Остојаћ: Дали је првобитна Црква била комунистичког уређења?
8. Прослава Св. Саве.
9. Прослава Св. Саве у Букурешту.